

Glansrol Porgy Franssen in 'Peachez'

Een bloedmooie ode aan de liefde

Het lijkt een onmogelijke liefde en dat blijkt het uiteindelijk ook te zijn. Maar 'het is niet Gods schuld dat hij niet bestaat'. En zolang als de illusie van liefde bestond, zolang maakte hij de professor Latijnse poëzie uit 'Peachez' gelukkig. En werd daarmee tot het mooiste dat hem ooit overkwam.

Werkelijk alles klopt in deze wonderschone, intieme voorstelling gebaseerd op het gelijknamige boek van Ilja Leonard Pfeijffer. Het abstracte decor creëert – net als het geluidstapijt dat multi-instrumentalist Axl Peleman onder de voorstelling legt – de juiste sfeer, die door de belichting nog versterkt wordt. Bovenal dankt deze 'Peachez' zijn kracht aan de fenomenaal acterende Porgy Franssen. Dat kleine, zenuwachtige giecheltje, die houderige danspasjes, tot in de kleinste details is Franssen de wereldvreemde professor.

Aangever

Maartje van de Wetering als de sensuele Peachez is weinig meer dan een aangever en kijkt zich met overgave aan deze taak.

Zijn leven lang bestonden zijn dagen en nachten alleen maar uit

Toneel 'Peachez'

Naar het gelijknamige boek van Ilja Leonard Pfeijffer. Door Toneelgroep Maastricht. Bijgewoond: 23/10, Toneelschuur, Haarlem. Speellijst zie: toneelgroepmaastricht.nl/voorstellingen/peachez

★★★★★

wetenschap. En dan duikt in zijn mailbox opeens die levenslustige tekst op van een hem volkomen onbekende Sarah die verklaart te leven volgens het motto 'capre diem'. Als latinist in hart en nieren kan de professor deze spelfout niet over zijn kant laten gaan en hij verbetert haar: 'het is carpe diem'. Dit is het begin van een mailwisseling die uitgroeit tot een papieren, maar daarom niet minder verhitte liefdesrelatie. De lezers van het boek weten al hoe het afloopt, de theaterbezoekers kunnen het raden omdat de professor zijn verhaal doet vanuit een gevangeniscel. Regisseur Michel Sluysmans

volgt – terecht – het verhaal van Pfeijffer op de voet en houdt het sober. Alle focus ligt op de taal. Die van de professor barok en bloemrijk, in uiterst gestileerde volzinnen, die van Sarah in emoji's, vraag- en uitroeptekens en grofgebekte zinnnetjes.

Roerend

Het is de onbeholpenheid van de professor die het verhaal roerend maakt. Als Sarah hem na heel veel heen en weer mailen vraagt of hij niet graag een foto van haar wil zien, realiseert hij zich dat het 'nog nooit bij me opgekomen was mij af te vragen hoe ze eruit zou zien'. En na het zien van de uitdagende foto's haast hij zich naar de keuken voor 'een vochtig doekje om mijn kalfslederen bureaustoel mee af te nemen'.

Uiteindelijk overwint de keiharde realiteit de droom. Maar dat laat onverlet dat 'Peachez' toch een ode aan de liefde is. 'Ik heb de liefde van mijn leven ontmoet, dat is eigenlijk het hele verhaal', kijkt de professor vanuit zijn cel terug. Geen spijt, maar blijdschap. Al loopt iets verkeerd af, toch kan het geluk schenken.

Sonja de Jong



Porgy Franssen en Maartje van de Wetering in 'Peachez'.

FOTO BEN VAN DUIN

CD-recensies



Indierock

Foals:
Everything not saved will be lost, part 2 (Warner)

★★★★★

In maart kwam het eerste deel van het tweede album van de indierockband uit Oxford uit. Twee albums in een jaar is best een hele prestatie. Niet zo gek ook dat dit album veel van het vorige bevat. Heel verrassend is het dus niet. Wel is het harder en ruiger. En dat is best lekker. Het is net zo chaotisch als de tijd waar we in leven. Je moet dus wel in de juiste stemming zijn voor deze onvervalste gitaarrock die je terug neemt naar het begin van Foals. Zoals 'The Runner' heerlijke funky indiepop vol snerpande gitaren. Maar het geheel is net iets te gelikt. De rauwe randjes missen. '10,000 feet is een fijne afwisseling. Een adempauze na al dat gitaren geweld. Volgende keer iets meer buiten de lijntjes graag.

Hedske Vochteloo



Jazz/bigband

Harry Connick jr.:
True love: A celebration of Cole Porter (Verve)

★★★★★

Weinigen weten wellicht dat achter wereldberoemde jazzsongs als 'True love', 'All of me', 'Anything goes', 'I get a kick out of you' en 'I've got you under my skin' componist Cole Porter schuilgaat. Grace Kelly en Bing Crosby bijvoorbeeld zongen 'True love', Fred Astaire 'All of me'. Wij horen Connick jr.'s interpretatie van Porters werk en dat gaat hopeloos mis. Veel onrust, veel pats-boem-tsjat-tjing, terwijl 'All of me' zich weer voortsleept als een trekkend been. 'Begin the beguine' begint als de muzikale begeleiding van een stomme film, om halverwege uit te barsten in bigband. Dat is gewoon verkrachting. Gek genoeg - Connick jr. croont graag als Frank Sinatra - ontbreken 'I get a kick out of you' en 'I've got you under my skin', die de plaat een beetje hadden kunnen redden.

Robbert Minkhorst



Alternative

Mark Lanegan Band:
'Somebody's knocking' (Heavenly/PIAS)

★★★★★

Als Mark Lanegan komt aankloppen met een nieuwe plaat is dat nooit slecht bezoek. De voormalige zanger van de Screaming Trees leverde in het verleden al het ene na het andere pareltje af. En ook met zijn nieuwe album 'Somebody's knocking' stelt de brommende somberman niet teleur. Met name niet voor liefhebbers van oude new wave en postpunk. De gloriejaren van Joy Division en New Order weerklinken in de opzet van nummers als 'Night flight to Kabul' en 'Dark disco jag'. Kaal, voorzien van drumcomputers en gelaagde, zware synthesizer- en gitaarpartijen – soms voorzien van een dosis noise. 'Playing Nero' doet zelfs heel opzichtig denken aan Joy Divisions 'Atmosphere'. Al zorgen de gruijzige bariton en de duistere teksten ervoor dat ook 'Somebody's knocking' een typische Laneganplaat blijft.

Robert Jan van der Woud



Klassiek

Marinierskapel o.l.v. Arjan Tien:
'Worthweill Originals' (Channel)

★★★★★

Opnieuw een prachtalbum van de Marinierskapel. Met de komst van dirigent Arjan Tien begon dit orkest vorig jaar aan een serie cd's die een ware schatkamer aan sublieme muziek voor harmonieorkest open. Na een handvol Russische parels trakteert de kapel nu op Duits-Oostenrijkse juwelen. Te beginnen met de fonkelende bewerking die Richard Strauss maakte van het 'Wilhelmus', een gelegenheidswerk uit 1892, dat in 1999 bij toeval is teruggevonden. Beethoven schreef aardige marsen, maar wie wist dat ook Bruckner dat deed? Naast stevige concertstukken van een jonge Mendelssohn en een rijpe Schönberg verast de kapel met de symfonie voor blaasorkest van Hindemith, uit 1951. Pronkstuk is de 'Dreigroschenoper' van Weill. Het orkest danst, verleidt, weent, mijmert, schuurt, bijt, fluistert en juicht.

Hans Visser